

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIE TUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET LUTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVATI

xxv. ÉVF. 1925. MÁJUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGETNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

— KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLOBABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVATI CUJUS NON SUM DIGNUS

ELECTORUM CONSERVATI

TARTALOM: *Dr. Mészáros János:* Az Országos Központi Oltáregyesület működéséről. — A harcból hazatérő vezér. Ford.: *Eöri János.* — *Dr. Tiefenthaler József:* Bibliái Mária-tisztelek. — *Bleszl Margit:* Bimbófkadás. — *Krónika.* — Tárca: *Eöri János:* Fölkel a Nap.

A Szent-István-Társulat legújabb könyvkiadványai:

Dr. Tiefenthaler József: Hit és élet. Kis miniatúrforma 204 lap. Külsőleg csinos, tetszetős formájával, belsőleg mélységes tartalommal és lebilincselő előadással lep meg dr. Tiefenthaler legújabb műve. Fejezetei címétől: «Misztérium, Dogma, Hit, Lélek, Isten, A Háromság Istenben, Az Ige megtestesülése, Ősbűn, Megváltás, Kegyelem, Természetfölötti rend, A kereszténység egyetemessége, Egyház» megijedünk és nehezen fogunk hozzá, mert azt gondoljuk, hogy fárasztó fejtegetésekkel lesz dolgunk. Ehelyett azonban kellemes csalódással állapítjuk meg, hogy a legérdekesebb regény színességével vonz a mű tartalma, ügyes, érdekes előadása az olvasás folytatására. Hittételeink szépségeire éles fényvel világít rá és boldoggá teszi katolikus öntudatunkat. Mint igazán tartalmas, vonzó előadású és mérhetetlen lelki haszonnal kecsegtető olvasmányt ajánljuk a művelt katolikusoknak.

Szinek Sándor: A mi Urunk Jézus Krisztus élete. 20 + 13; 235 lap. Az általánosan tisztelt lazarista atya Jézus Krisztus élettörténetét és tanításait adja e műben a négy evangélista szavaival, egységes harmóniában. Jézus Krisztushoz akarja vezetni az embereket az ember Krisztus által Krisztushoz, az Istenhez. Nagyobb formában ugyanaz a mű, mint a tudós szerzőnek a karácsonyi könyvpiacra megjelent könyve. Minden család asztalára szeretnők odatenni.

Kempis: Krisztus követése. Platz Bonifác fordításában negyedik kiadásban jelent meg a Szent-István-Társulatnál. Ez a könyv soha el nem muló örök értékű, mindig keresett alkotás marad.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Felsőszázados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Külföldiek: Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havi magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 1000 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Illom 2000 K, MI az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróhélyeg 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walsér) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjetek Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 84.000 K.

Az Országos Központi Oltáregyesület működéséről.

(Ezt a beszédet dr. Mészáros János]budapesti érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület országos igazgatója intézte a Biboros Hercegprimáshoz Szent József ünnepén, az Oltáregyesület kiállításának megnyitásakor.)

A MAI NAPON a katolikus sziveknek milliói az egész földkerekségén tisztelettel, hódolattal tekintenek fel arra a férfira, aki míg itt a földön járt, imádságos, szerető szívvel övezte körül az Úr Jézust és munkás kezével gondoskodott a szent családról, ma pedig az égből terjeszti ki védő jobbát Krisztus nagy családjára, az anyaszentegyházra. Az Országos Központi Oltáregyesület boldog, hogy a mai napon különös módon veheti ki részét Szent József tiszteletéből. Boldogok vagyunk; hogy épen ezen a mai szép napon nyithatjuk meg a szentségi Úr Jézus dicsőségére és az Ő földi hajlékainak díszére ezt a mi szerény kiállításunkat. Hiszen az Oltáregyesület Szent József szellemében cselekszik akkor, amidőn imádkozó szivek koszorújával övezi körül a köztünk lakozó isteni Üdvöztőt s mikor kegyeletes, munkáskezek gyöngéd alkotásaival díszítheti fel az Ő hajlékait és oltárait.

Hosszú évek teltek el azóta, hogy a Központi Oltáregyesület utolsó kiállítását tartotta. Valamikor ezek az évről-évre megisméltendő kiállítások egyházi életünknek igazi eseményei voltak. Sőt ünnepszámba mentek ezek a gazdag kiállítások sok szegény templom számára széles e hazában, a nagy Magyarországon. Hanem az utóbbi évtizedeknek nagy insége, súlyos megpróbáltatásai ránehezdedek az Országos Központi Oltáregyesület működésére is. Tovább folyt ugyan a munka az Oltáregyesület házában s mentek az adományok a szegény templomok számára s kivált hadbavonult katolikus testvéreink lelki épülésére és vigasztalására, de az általános inség közepette anyagi erőink mindjobban fogytak, gyengültek, de hála Istennek, egészen el nem apadtak. Még mindig nagyon súlyosak a viszonyok, de mi mégsem veszítjük el bizalmunkat az Úr Jézusban s erősen reméljük, hogy a jövőben is ad módot és lehetőséget

arra, hogy az Ő dicsőségére, a szegény templomok díszének emelésére minél többet tehetünk. Ennek bizonyítéka ez a mai szerény kiállításunk s mi hálás szívvel köszönjük meg az isteni Gondviselésnek, hogy országunk mai nehéz anyagi helyzetében ennyit is tehetünk a szegény templomokért.

De nemcsak ezért mondunk hálát a jó Istennek, hanem megköszönjük Urunknak azt a sok áldást és kegyelmet, amelynek kiadására az Oltáregyesület intézménye alkalmul szolgált a lefolyt esztendőben és szolgál ma is.

Itt van a mi szépséges templomunk, az Örökimádás-temploma, ahonnan az adorációnak és az engesztelésnek szelleme úgyszólván kiárad a katolikus szivekbe, a fővárosba és az egész országba. Istennek legyen hála azért, hogy a legutóbbi években sikerült az Oltáregyesület és annak kapcsán a havonkénti nyilvános szentségimádásokat a főváros legtöbb plébániáján meghonosítani. Azok a fényes eucharisztikus díszgyűléseink pedig, amelyeket a katolikus nagygyűléseink alkalmával itt az Örökimádás-templomban tartottunk, egész országunk katolikus közönségének évről-évre megújuló hitvallásai voltak.

Templomunk mellett itt áll a mi oltáregyesületi központi házunk, amely a lelkek épülésének és megújulásának szent ügyét szolgálja az itt végbemenő oltáregyesületi gyűlések, a kongregációk és lelkigyakorlatok által.

Most, amidőn a Jézus-társasági atyák irányítása mellett oly szép lendületet vett az a mozgalom, mely a férfiak számára zárt lelkigyakorlatos ház építését sürgeti, az oltáregyesület, amely ennek a nemes törekvésnek sikeréért imádkozik, egyszersmind hálával gondol azokra a lelkes katolikus férfiakra és nőkre, akik ilyen lelkigyakorlatos házat — nők számára — az *Oltáregyesület központi házában már évtizedekkel ezelőtt létrehozta*.

Az Oltáregyesület tevékenységét a fáradhatatlan elnöknő irányítja, kinek oldalán a választmány hölgyei és a buzgó terjesztők állanak. De lehetetlen itt megfeledkeznünk azokról a hősi lelkekről, akik egész életüket az Eucharisztianak szentelik: a Virgo Reparatrix Társasága tagjairól, akik nemcsak életükkel adnak példát a szentségi Úr Jézus imáadására, hanem az Oltáregyesület minden munkájából bőségesen kiveszik részüket, úgy hogy elmondhatjuk róluk, hogy ők az igazi lelke az Oltáregyesületnek.

Fájdalommal váltunk meg a múlt év derekán Jeruzsálemi Mária főnöknő anyától, aki a legnehezebb időkben: a világháború, a forradalmak, a kommunizmus napjaiban férfiakat is megszégyenítő bátorsággal és ritka eréllyel intézte — mint mulier fortis — nemcsak a zárdának,

hanem egyszersmind mint társelnöknő az Oltáregyesületnek ügyeit is. Az ő elvesztéseért a Gondviselés az ő utódának Damaszkusi szent Jánosról nevezett Mária anyának megértő szívével, jóságos lényével kárpótolta bennünket.

Ilyen segítő erőkre támaszkodva bizalommal tekintünk a jövőbe.

A mi programmunk egy szent emlékü, férfiúnak, Istenben boldogult Kánter Károlynak neve, aki az Oltáregyesületnek apostola volt, kinek teste ma ott pihen az Örökimádás-templomában, de szelleme itt lebeg fölöttünk, hogy vezesse a mi munkánkat.

S hogy az Isten áldása továbbra is kísérje az Oltáregyesületet, kérem Eminenciádat: áldja meg ezt a kiállítást és könyörögje le az ég kegyelmét mindazokra, akik akár imádságukkal, akár munkájukkal, akár adományaikkal segítették az Oltáregyesületet a jelen kiállítás létrehozásában.

A HARC BÓL HAZATÉRŐ VEZÉR.

(*Salutis humanae Salor.*)

Üdvünknek Magvetője Te,
Jézus, szívünknek gyönyöre,
Világnak Üdvteremtője,
Szűz fény szerelmesid előtt:

Ó, mily kegyesség vitt reá,
Hogy bűneink' magadra vedd?
S meghalj értünk ártatlanul,
Haláltól minket menteni!

Betörsz az alvilágba is,
Rabláncokat fördelsz le ott;
S mint győztes égi hadvezér,
Atyád jobbára ülni térsz.

Irgalmad bírjon arra is,
Hogy büntetésünk' megfizesd
És szent színed elé eressz
S e boldog fényvel gazdagíts.

Vezér az égbe és útunk,
Szívünknek mindig célja légy
S öröm nekünk, kik most sirunk;
Éltünk édes jutalma légy!

Ford.: *Eöri János.*

Bibliai Mária-tisztelők.

NEM GONDOLOK azon ószövetségi típusokra, nagy asszonyi alakokra, kik az Istenanyának egy-egy vonását szövik bele az ószövetségnek messiási gondolatába, hanem azon újszövetségi Mária-tisztelőkre, kik még az Istenanyának földi életében fonták homloka köré a hyperdulianak, az embernek kijáró legnagyobb tiszteletnek koszorúját. A szent Szűz végtelen alázatossága dacára anyai örömének első ihlettségében maga

jósolja meg és hirdeti az Istenől neki készített dicsőséget a Magnificatban: «Ime mostantól fogva boldognak hirdet engem minden nemzedék». (Luk. 1, 48.) Igen, az a nemzedék is, amely testi szemével élvezhette még a szentséges Szűz erényes, nemes alakját.

Első tisztelője *Isten*, ki angyalának ajkára adta az Istenmegtestesülés titkát hirdető szózatnak naponként imádkozott gyönyörűséges üdvözlését: «Üdvözlégy, malasztal teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között». (Luk. 1, 28.) Embert Isten még így nem köszöntött, mióta ez a világ áll. Még a «hívők atyjának», Ábrahámnak is csak száraz parancsokat osztogatott, a nagy Mózesnek, az ő kiválasztottjának pedig azt mondja, mielőtt parancsát osztja, hogy vesse le saruja sziját, mert az a hely, amelyen Isten szavát hallja, szent. És Máriát magasztalva köszönteti angyala útján. Az *angyal* — *Gábor* — szócsöve volt Istennek, küldőjének, de boldognak érezte magát, hogy az isteni szavakba a maga és angyaltársainak hódolatát is beleérezhette, úgy amint azt utólérhetetlen áhitattal és bájjal mutatja Fra Angelico festménye az angyali üdvözléstről. Gábor arkangyal hódolata avatja a szent Szűzet az angyalok királynéjává, őt magát pedig Isten az első helyre teszi a Mária-tisztelők hosszú, beláthatatlan sorában.

Még a megtestesült Ige meg se született, máris szűz Mária nagynénje, *Erzsébet*, kinek látogatására és lebetegedési segítségére sietett, imígyen köszönti őt: «Áldott vagy te az asszonyok közt és áldott a te méhednek gyümölcse. S honnét van ez nekem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám... Boldog vagy te, aki hittél, mert beteljesedik az, amit neked az Úr mondott». (Luk. 1, 42—45.) Gyönyörű visszhang ez a köszöntés. Visszhang ama isteni köszöntéstől, mely soha el nem hallgat, el nem nemul, hanem századok szárnyán megnöve és megizmosodva ér el hozzánk.

Az agg *Simeon* is belépett a Mária-tisztelők sorába, mikor a kis Jézust karjaiba vette és nemcsak az isteni gyermek jövője és jelentősége villogott meg előtte, hanem a gyermek anyjának nagysága is. A Mater dolorosát megjósoló szavaiból: «a te lelkedet is tör fogja átjárni» (Luk. 2, 35.) kiérződik, hogy Mária nemcsak a gyermek anyja, hanem a Megváltó és szenvedő Krisztusnak is anyja, ki ott állott az üdvözítő szentkereszt tövében.

És *szent József*? Az emberek közt ő a legnagyobb Mária-tisztelő. Hogyan tudta volna a szüzesség legnehezebb fáját, a házasság szüzességét élni, ha nem tisztelte volna végzetlenül a szent Szűzben a Megváltó Krisztus anyját, kikért vállalta az egyiptomi menekülést és akiket két kezének kemény munkájával tartott el. Az egyház nem tud ezért elég hálásnak lenni ő iránta és mellőzve korszakos nagy szentjeit, a jámbor-

ságnak és észnek nagy heroszait, a názárethi ház és Szűz őrzőjére bizza magát és őt tiszteli pártfogójának.

Nem lehet szó nélkül elmenni azon meleg szeretet és tisztelet mellett, mellyel a jámbor nők a mi Urunk szenvedésekor, halálakor és feltámadásakor a szentanya iránt viseltettek. Egy percig sem hagyták

Oltáriszentség Nagyszasszonya, könyörögj érettünk!

magára. Husvétvasárnap is kora hajnalban elkísérik szent Fia sírjához. Magdolna szeretné a látottak hírével megörvendeztetni és előre fut a sírhoz, a többiek lassan vele haladnak. Ó, azok a jámbor nők katolikusok voltak a katolikus lelkiéletnek Mária-tisztelős áhítatával és Krisztus szeretetével.

Mária-tisztelete az *apostolok* révén szétáradt az első hitközségek hiveire. A szeretet apostola, *szent János* testamentumképen kapta a kereszt

tövében a halállal vívódó Jézustól a szentanyát, kit fiatal szívének és az evangéliumából ismert mélységének teljességével tisztelt és szeretett. De az apostolok is anyjuknak tekintették; körükben látjuk pünkösöd napján, mikor rájuk szállott a Szentlélek és beszédeikben sem tudták Jézus isten-emberi műveit és nagyságát magasztalni anélkül, hogy édesanyját nem dicsérték volna. Tiszteletük kiáradt az első nyájra is és lángot fogott az első hívekben is, kik mindenáron látni szerették volna a szentanyát, amiért a világot szent Pál oldalán bejáró *szent Lukács* képet festett róla, elejét azon remek Madonna-képeknek, melyek nemcsak a festőművészet remekei, hanem kiáltó bizonyíték amellett, hogy mennyire beteljesedett a Magnificat jóslata: «boldognak hirdet engem minden nemzedék». Fokozottabb mértékben áll ez a szűz Máriának szentelt virágos májushavában.

Wien, Pazmaneum.

Dr. Tiefenthaler József.

Bimbófadás

Az életből merítve.

GYERMEKLÉLEK, zsenge, kicsiny gyermeklélek, mily kincs, mily drága-gyöngy is vagy te az Isten szemében. Sajnos, e nagy kincset gyakran avatlatlan, kiméletlen, barbár kezek a porba, sárba tiporják, úgy elrúttják, hogy az Isten szépséges képe, miként egy sárral, szennyel bekenet tükörben, nem is látható rajta.

Hej pediglen nem így kellene ennek lennie. Nem szabad volna ennek így lennie! Vigaszt, megnyugvást e tárgy körül azon gondolat szerez, hogy nem mindenütt járja ez így. Vannak a mai rossz erkölcsökkel bővelkedő világban még gondos, jó szülők, széplelkű édesanyák, kik ellenkezőleg valódi művészlélekkel csiszolgatják azt a drágakövet, azt a picit nemes gyémántot.

Gyakran megfordulok egy kedves családi körben, amelyben öt kicsiny apróságnak valóságos őrzőangyala a drága széplelkű édesanya. Szíve melegével dédelgeti, nevelgeti kicsikéit. Igazi szeretettel csüngnek is rajta.

Délután, vagy esténként, amidőn az élet gondjaiból kissé kiszabadul, maga köré gyűjti gyermekeit s valódi jó édesanyai lélekkel foglalkozik velük. Az imént is épen körülvevették kicsikéi s esengve fordulnak hozzá: «Meséljen, mamuska meséljen nekünk megint oly szépet, mint tegnap».

És a jó mama leül, kicsikéi körüle telepednek, ki az ölébe, ki a szoknya ráncára, ki eléje a padlóra, ki pediglen melléje a zsámolyra s a mama mesél szép, nagyon tanulságos mesét.

— Tudjátok-e kedves gyerecskéim, miről fogok ma nektek beszélni? A jó Istenről s az utolsó ítéletről. Tágranyilt szemmel hallgatják a kicsikék, ó, de én is csodálkoztam, tágranyított szemekkel tekintettem a jó anyára, hogy kockáztathat ily rettenetes témát itt a gyermekszobában, apróságai előtt?

Nem szóltam bele, hanem figyeltem tovább s épültem következő szavain, hogy az ő nemes lelke megnyilatkozásával e rettenetes dolgokat is mily finoman, a gyermeki lelkületnek megfelelő szelid s gyengéd modorban tudja feldolgozni s előadni.

— Tudjátok gyerekeim — árad a szó beszédes ajakán — a jó Isten egy napon lejön hozzánk, emberek közé. Minden embert, aki valamikor a földön élt, magához szólít. Angyalkák lesznek a hírnökei, kik trombitaszóval jelzik ezt az embereknek. És az angyalkák trombitái megszólalnak. És jönnek majd az emberek a világ minden részéről. Jók és rosszak egyaránt. Mikor már mindnyájan a jó Isten körül lesznek, akkor ítéletet mond fölöttük. Tudjátok-e mit jelent ez? Emlékeztek-e arra, amidőn multkor bírót csináltam köztetek s mondtam: fiacskám, te rossz voltál, megverted kis testvéredet, téged nem szeretlek, menj csak a sarokba térdelni. Tihozzátok meg így szóltam: gyertek ide többi kicsikéim, ti jók voltatok, nem verekedtetek, gyertek ide, titeket szeret a mama s megsimogattalak, megcsókoltalak benneteket, cukrot adtam nektek, emlékeztek erre úgy-e?

Nohát a jó Isten is így fog cselekedni. Szétválasztja a jókat a rosszaktól. A rosszakat balfelére, a jókat jobbfelére állítja. Amikor már mind különválasztotta őket, így szól a rosszakhoz. Menjtek: távozzatok tőlem, ti rossz emberek, akik mindig csak haragítottatok, bántottatok engemet. Menjtek tőlem, nem szeretlek titeket. S elküldi őket egy sötét, nagyon sötét börtönbe.

De azután odafordul a jó emberekhez: Jöjjetek csak ti jó lelkek! Ti mindig csak örömet szereztetek nekem, ti nem akartatok sohasem megbántani. Jöjjetek velem, szeretlek titeket nagyon s elviszi őket egy nagyon szép országba, ahol mindig nyílnak a virágok, mindig röpködnek a tarka pillangók, ahol mindig dalolnak a madárkák, mindig süt a napocska és ahol sok, sok cukrocskát ad majd nekik. Elviszi őket magával a mennyországba!

De most hallgassatok csak ide. Akiket a jó Isten a mennyországba magával visz, azoknak nagyon jóknak kell ám lenni. Szépen kell imádkozni reggel és este, a jó Istent nagyon kell szeretni, a mamuskának

míndig szót kell fogadni, azoknak sohasem szabad verekedni. De most mondok csak nektek valamit. A mamuska nagyon szereti a jó Istent s a mennyországba akar jutni. Hát ti hová akartok menni? «A mamuskával, a mamuskával a mennyországba, oda, ahová a mamuska megy!» Felelték, vagy hogy is mondjam csicseregtek a kicsikék kórusban. Jól van gyermekeim, úgy is van az rendjén, de annyit mondtam, akkor nagyon jónak kell ám lennetek. «Jók leszünk, nagyon jók leszünk, csak a mamuskával mehessünk a szép mennyországba!»

A finomlelkű gyémántkőszőrűs jól végezte munkáját, művészi csizolásban részesítette kicsi nemes gyémántkáit.

Csodálkozva hallgattam végig a kedves elbeszélést, valóban épültem rajta s csak azt gondoltam hozzá: Adja Isten, hogy valóban így legyen!

Ilyen nevelés mellett nem csoda, hogy az egyik kicsike, aki néhány-szor éjszakára az én vendégem s estelenként, amikor jó mamája eszébe jut és keservesen sírdogál utána, csak kis versike imádságán, a Jézuska karjain nyugszik meg. Piheg, piheg amidőn belékezd, piheg egy darabig, de mire bevégzi már nyugodt és szunnyad is menten csendesen.

Az sem csoda, hogy a legnagyobbik fiú, aki darutollas Bocskay-sapkában (mert jó hazafi is mellette) már az elemi iskola I. osztályát látogatja, a legelső tanuló a hittanban.

Legjobban azonban a kis leány hatott meg egy ízben. Künn, falun nyaraltunk, a nagymamáéknál. Egyik reggel, amidőn a szomszéd faluba mentem, korai szentmisére, megszólítottam a leánykát: «Irmike, a templomba megyek, mit üzensz a Jézuskának?» A picike — anélkül, hogy valaki betanította volna — ölelésre tárta ki gömbölyű karjait s bájos csevegéssel sejpítve mondotta: «Id sejetem e». (Így szeretem, vagyis tárt karokkal nagyon, nagyon.)

Ideális, mint a katolikus anya! Irigylendő boldog gyermekek!

Bleszl Margit.

«A keresztény kis könyvtár» újabb értékes füzetekkel gyarapodott: Müller Lajos S. J.-nak: «A hetedik és tizedik parancs» és «A nyolcadik parancs» című füzetei és dr. Nyisztor Zoltánnak «Baptisták és Adventisták» című értekezésével.

Amit P. Müller eddig megjelent füzeteiről már elmondottunk, ugyanazt kell mondanunk most is: korszerű, széleslátókörű, praktikus földolgozása a parancsolatnak és az azokkal összefüggő morális kérdéseknek.

Dr. Nyisztor füzete pedig igazán régi vágy teljesülése, egy égető kérdés megvilágítása. Már nemcsak protestánslakta vidékeken, hanem a fővárosban is óriási agitációval dolgoznak az új szekták, a katolikusok igen hálásak, ha olyan írást adunk kezükbe, amelyből megfelelhetnek a sokszor igen fölvertzett új apostolok támadásaira.

Dr. Tiefenthaler József pápai kamarás. Az «Örökimádás» olvasóinak bizonyára nagy örömet fog okozni az a hír, hogy dr. Tiefenthaler Józsefet, a bécsi Pazmaneum lelkiigazgatóját, Őeminenciája előterjesztésére számfeletti titkos kamarásává nevezte ki Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa. Még, mint az Örökimádás lelkésze és lapunk szerkesztője alapította meg az eucharisztikus gyermekszövetséget az «Örökimádás» testvérlapjával, a «Jézusom Öröömöm»-mel egyetemben. Ennek a két lapnak és az akkori buzgó eucharisztikus életnek hűséges munkása volt mindig. Azután sem szűnt meg írásaival támogatni, mikor a Pazmaneum legfontosabb elöljárói pozíciójába helyezte őt főpáστοra bizalma. Írásaiban épűgy, mint működésében *lendület és élet* van. Pazmaneumi spirituálissága alatt immár a negyedik műve jelent meg. Mindegyikben a *régi evangélium új hirdetője* beszél hozzánk. Benne van a legkomolyabb témák fejtegetésében a szíve, a lelke. Ez teszi írásait meleggé és kedvessé. Az ő igazi terepe a lelkipástorokodás. Eziránti lelkesedésével tölti el növendékeit is. Sokan nem is tudják, hogy az intézet nehéz napjaiban mennyit fáradt dr. Tiefenthaler, hogy ezt a nagymultú szemináriumot a bezárástól megmentse, növendékeinek élelmezését a legkritikusabb időkben biztosítsa. Utazott, kilincsel, gyanúsításokat, gűnyos megjegyzéseket viselt el, mert szerette a Pazmaneumot. Főpáστοra, akinek éleslátását semmi sem kerűli el, most e kifűntetéssel akarta megjutalmazni buzgó munkásságát. Az «Örökimádás» szűvből gratulál neki: «Ad multos annos!»

* * *

Új alapító tagjaink. Örömmel állapítjuk meg, hogy a Központi Oltáregyesűlet alapító tagjai sorába a legkiválóbb egyéniségek lépnek. Utolsó kimutatásunk óta 200.000 K-ás összeggel alapító taggá lettek: **Őzv. Pesthyné Ráday Zsuzsanna grófnő**, a központ buzgó terjesztőnője, **dr. Reiner János**, a Pázmány tudományegyetem illusztris tanára, **Zsilinszky Mihályné**, v. b. t. t. neje, **Császnek Józsefné**, fogorvos neje és **Lányi Mórné** bankigazgatóné. A szentségi Jézus írja szűvébe nevűket.

Adományok: *dr. Halász György s. lelkész, Suszttyik Terézia, Maróthy Kálmánné ezredesné* 100—100 ezer és *Ádám Hugóné*, az egyetemi templom sekrestyésének neje 50¹ ezer K-t adományoztak az Oltáregylet céljaira. Isten fizesse meg!

A gyermekszövetség vezérkönyvének kiadásáról már írtunk. Újabb nemesszívű adományaink N. N. 3,019.000 K-t és a jánosalmi iskolánővérek 500.000 K-t küldtek a vezérkönyv megjelentetésére. Az Oltáregyletnek kiválóan fontos érdeke, hogy a gyermekszövetség eucharisztikus lelkeket nevelve utánpótlásról gondoskodják, azért különös örömmel írhatjuk ide, hogy az eucharisztikus gyermekszövetség felvirágoztatását célzó vezérkönyv júniusban már biztosan minden szövetség igazgatójához megérkezik. Nem elég ugyan még a beérkezett összeg, de bízunk újabb kegyes adományokban, amelyek a hiányt pótolni fogják.

Lisieuxi B. Teréz (Kis Teréz) szenttéavatása. Május 17-re tűzte ki dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, XI. Pius pápa, Lisieux kedves apácájának, a rózsaesős Boldognak szenttéavatását. Az «Örökimádás» szerkesztője szerencsés lesz résztvehetni a nagyszerű ünnepségen; a szenttéavatásról az «Örökimádás» július—augusztusi száma fog kimerítő leírást hozni. (Kis Teréz szelleme című könyv kapható a kiadóhivatalban.)

Dr. Madarász István «Életproblémák» címen kiadott műve — mivel az esztergomi Oltáregyesület volt a bölcsője — közelebbről érdekel bennünket. Az esztergomi Oltáregyesületnek egy lelkes tagja valósággal átszellemülten nyilatkozott e műről; fennkölt sorait, amelyek **hálanyilatkozatnak** tekinthetők, ideiktatjuk:

«Mily bájos és kedves látvány, amidőn a dallos pacsirta lerázza szárnyairól a föld porát s száll, száll fel a végtelen kékségek honába; fel, szebb, lisztultabb, nemesebb légi körbe; fel az aranyos sugarait bőven ontó ragyogó nap felé s messzi csengő énekszóval, hangos trilláival köszönti az aranyosan fénylő hatalmas égitestet.

Sokkal főnségesebb, hasonlíthatatlanul elragadóbb ennél, amidőn az Úristen fölmentje, a buzgó papi lélek, miként kedves, dallos pacsirta, lerázzván saját énjéről a föld porát, felszáll a hit szárnyain a mennyei, illattal terhes tiszta légi atmoszférába; fel a bűnös földről a nemesebb szebb, megszentésített égi azúrba; fel az Isten közelségének pompás honába s messzi csengő énekszóval, lelke húrjainak főnséges akkordjaival köszönti, dicsőíti a mindenek hatalmas, szent Alkotóját.

Ezen bájos és találó hasonlatot juttatta eszembe egy előttem fekvő komolyan is kedves könyv, mely a jelen jubileumi szentévből «Életproblémák» címen látott napvilágot.

És valóban úgy van, mert *dr. Madarász István*, pápai kamarás, hercegprimási titkár a jeles könyvecske szerzője, lelke imádatos felbuz-

dulásában felszáll az istenszeretet szárnyain az égi magasokba s a Föl-ségest dicsőítő himnuszával buzdít, lelkesít, oktat bennünket s kifejti, mily fönséges, mily hatalmas, mily végtelenül szent az Úristen s mily nagy érték a halhatatlan lélek.

A kedves könyvecske bennünket, az Oltáregyesület tagjait közelebből is érdekel. Röviden a következőkben: dr. Madarász néhány év előtt a kommun keservesen kínos napjaiban az «Esztergomi Oltáregyesületnek» volt valóban lelkes és érdemdús igazgatója. A kommun gonosz szándékú bérencei városunkban is, akárcsak másutt, minden nemes eszmét és minden vallásos megnyilatkozást, minden hitbuzgalmi társulatot teljes elgázolással fenyegették. Sajnos, e merész s szemérmetlenül bátor fellépés az egyesületek és jámbor társulatok életét egészben vagy részben megbénították. Oltáregyesületünk volt az egyedüli, mely e rémes napokban működését a teljes arányokban megtartotta. Dr. Madarász, egyesületünk az időszerinti vezetője, bátran szembeszállva az ellenáramlatokkal, erős lélekkel kormányozta egyesületünk kiseded hajóját.

Minden társulati ájtatosságot teljes egészében, eredetiségében, nagy fényben megtartott. Hogy bennünket még szorosabban hozzáfűzzön a jó Istenhez, a zárda egyik termében hitvédelmi előadásokat tartott, sőt mi több, Isten szeretetétől hevülő hitvallói lelkülete még ennél is tovább ment. Nyilvános lelkigyakorlatokat hirdetett s zárdatemplomunkban azokat meg is tartotta. Még most is látni vélem fenségesen komoly arcát, amint tanított s oktatott bennünket akkoron. S félelmet nem ismerve buzdított, lelkesített, hogy tartsunk ki a halálíg Krisztus keresztje mellett.

Itt egyesületi összejöveteleinken elhangzott eme gyönyörűséges beszédei, sajnos, napjainkig csak kiseded körünknek szolgált lelki épülésére. Jelen jubileumi szent esztendőben végre feltárja azokat dr. Madarász a nagyközönség elé is.

A közkincsé lett nagystílu irodalmi mű jeles írói tehetséggel, az apologetikai munkára való rátermettséggel és bájos közvetlenséggel van megalkotva.

A sok értékes idézet, mely nevezett művet fűszerezi, színessé, könnyeddé és értékessé teszik azt s nagy előtanulmányra, főleg rengeteg olvasottságra enged következtetni.

Egyébként a magas theologiai színvonalon álló munka magamagát dicséri. A legmelegebben ajánljuk tehát: «tolle lege, vedd és olvasd» lelked épülésére, nemesítésére és üdvösségére!

Ára 30.000 kor., megrendelhető a szerzőnél Budapest I., Úri-u. 62.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

Hosszú percek multak el, míg a két férfiben fölülkerekedett a férfi s a könnyek nyelvét a szó nyelve váltotta föl. Mint a terhes, telített felhő, ha lecsurgatta záporát, megkönnyebbül s szinte kéjesen imbolyog a magasban, úgy csapódott le mindkettőjük lelkének összegyülemlett keserősége könnyek alakjában s ami nehéz, sőt lehetetlen volt számukra a találkozás pillanatában, most már könnyű lett nekik a szó. Kérdések és feleletek hajszolták egymást rendszertelen változatosságban, mint tépett felhőfoszlányok s e hajsza oly jól esett mindegyiküknek.

Nagy kerülők után, egy alkalmas percben Tamás megállt egy szilárd pont körül.

— Szeretném Géza — mondotta aggódó, de leplezett atyáskodással a jótanácsot, amiért tulajdonképen idejött — kimondhatatlanul szeretném, ha hazajönnél. Még pedig hamarosan. Minél előbb, annál jobb. Annyit láttál már, annyi impressziót gyűjtöttél már itt külföldön, hogy úntig elegendő lesz az egész életedre. Ha még többet akarsz belőlük, csak károdra lehet — úgy értem, hogy önmagadat gyötörnéd velük minden további cél nélkül. Félek, hogy elragad a dicsőség mámore és visszartart az idegen, a nagyvilág és soha nem lesz a miénk. Hidd el, a csöppnyi magyarságnak nagyobb szüksége van rád, mint a népek tengerének. Hidd el azt is, hogy a napsugár azért napsugár marad akkor is s mindenki tudja, hogy a naptól jön akkor is, ha nem juthat el mindenhová, minden zeg-zúgba; akkor is, ha esetleg megtörik. Sőt csak ott tudják igazán értékelni, ahol kevés van belőle. S ha megtörik, csak annál szebb a ragyogása, enyhe szivárványba töröttségé. Lám Etus nővéred is szegény úgy vár, hogy hazajöjj. Magának kell küzködni az étellel, jól tudod. Meg van a kenyere, nem mondom, de ez a kenyér nehéz neki és keserű. Jó multkor találkoztam vele a vonaton. Panaszkodott, hogy boldogult édesanyátok sírját gondozni sincs elég ideje. Említette, hogy többször ír neked levelet, de ritkán kap tőled. Nem veszi zokon. Meg van győződve szegény, hogy nagyon jól érzed magadat, megvan a megfelelő víg társaságod, s ha hazajössz, bizonyára valami csinos kis német menyecskét hozol neki sógornőnek.

Mint a megriasztott s messzire tévedt özike a gyöngye szellőből is kiszimatolja az illatot, mely elhagyott tanyája és legelője felől száll feléje s annak a nyomán biztosan visszatalál oda, úgy érezte ki Géza barátjának szavaiból a hazai levegő illatát; elfogta a honvágy. Tamás rögtön észrevette ezt s tovább játszott a megpendített húron. Nem is

került sok fáradságába, hamar rá tudta birni Gézát, hogy véglegesen elhatározza: jó, hazamegyek.

— Asszonyt ugyan nem viszek — mondotta mosolyogva Tamásnak — azt esetleg találnék odahaza is, ha épen akarnám, különbet mint itt. Erről azonban most ne beszéljünk, De a szobraimat hazaviszem mind, még az utolsó torzót is. Azokat nem hagyom itt senkifiaának. Most már csak az a kérdés, hová menjek s mikor induljak?

— Hogy hová menj? Egyszerű a megoldás. Haza, de mégsem egészen haza. Házatokban jelenleg lakók vannak. Kár volna őket háborgatni. Etus ugyan két szobát tartott fönn magának, de kettőtöknek — s esetleg majd hármatoknak — s műteremnek is szűk lenne a hely. Meg aztán az a félreeső kis vidéki városka amúgy se való neked. Tudod mit? A püspök úr nagy műbarát; van tudomása rólad is bőven. Biztosra veszem, hogy szívesen átengedi részedre műteremnek azt a két helyiségből álló kis épületet, amelyiket három évvel ezelőtt építtetett a bástyafokon társalkodó s szórakozó helyiségnek. Azóta is üres, nem használja senki. Magad pedig, míg nem találsz megfelelő lakást, ellakhatsz a szállodában is, vagy akár az én szobámban is. Nem is bánnam, ha jóideig nem találnál lakást.

Tamásnak határozott beszédmódja, bátor ajánlata azt a benyomást tette Gézára, hogy a püspök úr nemcsak órála, de Tamás tervéről is tud s valószínűleg már beleegyezését is adta. Biztonság kedvéért még azt mondta Tamásnak:

— Te, ha biztosítasz afelől, hogy e tervvel kapcsolatban semmiféle kellemetlenségem nem lesz, legyen úgy, amint mondod.

Tamás megnyugtatta afelől barátját.

Késő éjszaka volt már, mikor a sok tervezgetés után végre eszükbe jutott, hogy le is kellene pihenni. Elvégezték tehát estéli imájukat; majd Géza a pamlagon készített magának nyugvóhelyet, a saját ágyát pedig átengedte Tamásnak. Mikor a lámpát eloltották, legalább is még egy órán át beszélgettek egymással sok mindenféléről, amit a viszontlátás kavargó öröme csak eszükbe juttatott, de leginkább tervük részleteiről s a legközelebbi teendőkről. Végre elnyomta őket az álom, s a szokatlan öröm izgalma.

Jóízű álmukból Géza háziasszonya ébresztette föl őket reggel azzal a hírrel, hogy a Jávory professzor úr már régen itt van, de csak most engedte meg neki, hogy az urakat fölébressze. Nosza volt is sietség az öltözőkódás körül. Géza már az első toalett részlet után beinvitálta a tanár urat szobájába s csak úgy félig pongyolában sietett neki bemutatkozni. Pár perc mulva olyan fesztelenül társalogtak, mintha már évek óta lettek volna jóbarátságban. Lelkük között Tamás volt az összekötő

kapocs, a közvetítő. Minden feltűnés nélkül, egész észrevétlenül hozta őket lépésről-lépésre közelebb, úgy ahogy azt csak az öntudatlan lélek-művészek tudják a szemükből sugárzó jósággal, egy-egy alkalmas pillanatban elejtett szóval, egy mosollyal vagy mozdulattal, valami leírhatatlanul közvetlen viselkedéssel. Tamás is azon emberek közé tartozott, akinek pusztá jelenléte ellenségeket tud kibékíteni, de akinek jelenlétében hajbakapni teljes lehetetlenség.

Mikor az öltözködéssel elkészültek, Jávorv tanár úr csendes komolysággal szólt Gézának:

— Géza, szeretnék misézni. Talán segítségemre tudna lenni. Ha igen, nagyon kérném.

— De mennyire lehetséges! Mehetünk is. Itt lenni a kapucinus atyáknál bármikor lehet.

— Én meg áldozni akarok — szólt Tamás; természetesen ministrálni is a miséhez.

— Én pedig a mai nap örömeire gyónni fogok — mondotta Géza szent lelkesedéssel. — Tiszta lélekkel, nyugodtan akarok hazamenni édes hazámba.

És könnycsepp ragyogott a szemében. Jól látták e könnycseppet Jávorv is, Tamás is. Kicsi volt e könnycsepp, de mint az oceán hulláma a gályát: úgy emelte a lelküket.

Rövid, néma csönd következett. Nem lehet ilyenkor rögtön tovább beszélni.

Géza szólt ismét:

— Szeretnék én is ministrálni, de azt hiszem, már nem tudok. Különben is időbe telik, míg végzek a gyónással. Tessék, tanár úr, elkezdeni a misét, áldozásra talán készen leszek.

— Akarom Géza, hogy ministráljon. Ne nekem, az Úristennek. Ne aggódjék, hiszen Tamás mellette lesz. Hogy pedig ministrálhasson, semmiesetre sem kezdem meg a misét, míg készen nem lesz a gyónással. Készséges örömmel várakozunk, ha kell, délig is.

Odaértek a templomhoz. Géza a sekrestyében bemutatta Jávorv és egy klerikust kért, hogy míg ő a gyónását végzi, addig az mutassa meg barátainak a templom és kolostor nevezetességeit.

(Folyt. köv.)

Választmányi gyűlés máj. 11-én, terjesztői ülés pedig máj. 18-án lesz.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.